

Anatomia humana

A PARÍS NO EN VA MORIR CAP NI UN

Jorge Bello

Lamento les morts de París, deixo expressa constància. I també lamento que el Dia Universal de la Infància, divendres passat, no hi hagi despertat tant d'interès.

Als atemptats de París no en va morir cap ni un, de fet. Si n'hi hagués mort algú segurament que se n'hauria parlat més, de la infància i del seu dia. Sembla que fos necessari que passin les coses perquè se'n parli, sembla que només hi ha això que surt a la tele.

Que sàpiga, cap fet va morir als atemptats de França, però és més que probable que més d'un fet morirà com a conseqüència de les bombes franceses que avions francesos llancen més enllà de les fronteres franceses. Fiets quedaran sense pare o sense mare, quedaran sense casa, sense escola, sense el gairebé res que tenien.

No em digueu que les bombes només cauen sobre objectius militars o paramilitars, perquè la majoria de les víctimes són civils, persones innocents de tota edat i condició que ni tan sols no van tenir l'oportunitat d'anar-se'n com a refugiats.

La mort de fiets als atemptats de París hauria commogut encara més la pobla-

ció, però la població no sembla pas commoguda pels fiets que patiran, i que moriran, a conseqüència de les bombes. Ni semblen gaire preocupats pels fiets que van morir tot intentant passar el Mediterrani en vaixells de mala fusta.

Segons xifres oficials, durant aquest any 2015 i només fins al 14 de setembre, 3.406 persones van morir a la mar quan intentaven salvar la pell, fugint dels territoris que ara, ves per on, França, Rússia i d'altres països s'entesten a bombardejar. I ara ja no deixaran entrar ningú a casa.

D'aquests més de tres mil que van morir a la mar, hi ha un nombre indeterminat de fiets i fietes, en general bebès. Per a ells també, divendres passat, era el Dia Universal de la Infància però, ves per on, no hi van arribar.

Altres xifres oficials indiquen que l'epidèmia d'èbola va matar 11.299 perso-

nes, i aquí també hi ha un nombre indeterminat de fiets i fietes. També per a ells era el Dia de la Infància, però aquí també, ves per on, no hi van arribar. França va explotar colònies en

Àfrica, ara són una misèria de pobres, o un paradís per a rics.

Lamento els fiets de París, i no tan sols els atemptats. La reacció immediata, visceral i sanguínia, no sembla que busqui la justícia, sinó més aviat la venjança. França bombardeja sense ni tan sols embrutar-se les mans des d'abans dels atemptats. Esperava que aquells es quedarien tan tranquils?

Ara que hi ha més violència, hi ha més bombes. És una espiral infinita

de acció i reacció, violència i més violència. Esperen trobar la pau d'aquesta manera?

Però vet aquí l'esperança. Es diu Núbia, i és una bebè sana i poderosa de poc

més d'un mes d'edat. A Guinea va nàixer d'una mare infectada i malalta pel virus d'èbola. La mare va morir uns dies després d'haver-la parit. I la bebè donaria positiu amb les proves de diagnòstic d'èbola.

Contra tot pronòstic (però no pas contra tota esperança!), misteriosament, miraculosament, gràcies a l'acció infinita de gent anònima, Núbia es va curar: ja són dos proves que li donen negatiu, ja n'hi ha prou, i no té febre ni res.

Sana i poderosa, és l'últim cas d'èbola del món. Amb ella sana, l'epidèmia d'èbola queda oficialment controlada, quina notícia més bona!

❖ ARA LA PETITA NÚBIA viu amb el pare, no sé si tindrà alguna classe de protecció social, no sé si anirà a escola, la majoria dels seus germans també van morir d'èbola. Però igualment Núbia és l'esperança.

A París, 129. Al Mediterrani, fins ara i només aquest any, 3.406. En Àfrica i només d'èbola, 11.299. Tots són innocents, són innocents per igual. Igual d'innocents i de persona. Ningú havia escollit el país on va nàixer ni havia fet cap mèrit per merèixer res.

Però n'hi ha que moren a París, i n'hi ha que són devorats per les aigües inclements de la mar, o per la fúria inclement d'un virus llunyà. No és igual, no senyor, aquest és el missatge.

bello.cat/jordibell@gmail.com

FOTO METGES SENSE FRONTERES.

Hi haurà més morts i més destrucció, res de justícia, res de concòrdia, res de raó, però Núbia és el símptoma de l'esperança

Es racó d'en Cambreta

DEL 'CLÀSSIC' AL 20-D

Gustau Juan Benejam

El passat dia 21, dissabte, vam poder llegir al diari «El País», un dels anomenats *prensa nacional* la següent notícia: «El Govern espanyol ha frenat en sec els seus plans per substituir amb soldats espanyols part de les tropes que França té desplegades a Mali i la República Centreafricana després de l'atac gihadista, ahir, contra un hotel de Bamako, que es va saldar amb 27 morts. Aquesta opció, que plantejaven els Ministeris d'Exteriors i Defensa i càrrecs propers al president a la Moncloa, va ser rectificada per l'Executiu en un comunicat i per la vicepresidenta en roda de premsa.»

En poques paraules, que després d'haver bravejat d'augmentar la presència militar espanyola a Àfrica per deixar que França es centrés en la lluita contra l'Estat Islàmic a Síria i al seu propi país, en sorgir els primers problemes ho han rebut.

I és que, per molt que el Govern digui i desdigni, Espanya és una potència internacional de segon ordre, tinguda en compte just per les seves dimensions i

per la seva situació estratègica, i el seu màxim potencial internacional és el *clàssic*, el Madrid-Barça, que es jugava dissabte passat. Tant, que segons vam poder llegir al diari «Ara», aquest és el motiu pel qual el BBVA, en els seus plans estratègics per la transformació digital del banc a nivell mundial, deixarà de patrocinar la lliga de futbol la propera temporada; només un partit de futbol entre Real Madrid i Barcelona és capaç de captar l'atenció mundial.

❖ A MÉS, AQUEST DARRER *clàssic* es va jugar a un mes prim de les properes eleccions generals i amb l'avinentesa que no feia gaire dies que s'havien produït els atacs gihadistes a París; i el Govern de Mariano Rajoy, que vol repetir després del 20 de desembre, va voler mostrar qui comandava i com comandava, amb una espectacular exhibició policial al voltant del Santiago Bernabeu, no deixant ni la més mínima enclotxa per passar ni el més petit tros de bandera -just algunes banderes espanyoles i una senyera al final- que no fos la bandera francesa, que es va mostrar acompanyada pel seu himne, sonat amb to melós, per dissimular una mica

I la concentració de masses, que implica un esdeveniment com aquest, sols es va poder manifestar en el seu aspecte exclusivament futbolístic, com en els vells temps

l'abrandament de la lletra de la Marsellesa.

I la concentració de masses, que impli-

ca un esdeveniment com aquest, sols es va poder manifestar en el seu aspecte exclusivament futbolístic, com en els vells

temps, de la mà d'un dels ministres més representatius de l'Espanya també *clàssica* que, com als vells temps, segueix condecorant imatges de la seva religió: sols espectacular, i de pa ja ho veurem, en el marc de la dicotomia entre llibertat i seguretat, tan ben mostrada pels mitjans del Govern i de les macro corporacions que formen l'oligopoli informatiu espanyol.

I, com deia aquella cançó satírica dels darrers temps dels trenta-nou anys anteriors als dels prop-passats quaranta anys: «i el pobre obrer, que ha de fer: menjar poc i paí bé...»

El proper 20 de desembre hi haurà eleccions generals i, entre el que mostren les imatges televisives, allò que podem veure al carrer i el que ens insisteixen cada dia, ens demanaran que votem per una Espanya unida en desigualtats socials i territorials i en la força, i que, igual que els espectadors del Bernabeu, ho acceptem com un mal menor, amb resignació.